

z powodu Willema, który pojawił się w jej życiu, powodując wahanie i brak pewności. Sylvia nie wie już kogo kocha - kobiety czy mężczyzn.

Przystanek Trzeci

23. czerwca 1989 roku ojciec małej Iriny bierze do ręki jej świadectwo szkolne. Patrzy na oceny. Przygląda się matematyce, geografii i robotom ręcznym. Same piątki. Ocena z wychowania fizycznego umyka gdzieś niedostrzeżona. Ojciec bierze córkę do miejscowego sklepu na ulicy Koniewa. Kupuje jej różowe lakierowane buciki za 38 hrywien.

10. czerwca 2002 roku w Madrycie Gustavo otwiera czerwoną kopertę wyciągniętą wcześniej ze skrzynki pocztowej. Z koperty wydobywa się słodkomiętowa woń oddechu Ernestiny. Podniecony zapomina o Emilii i czym prędzej biegnie do domu, aby odpisać ukochanej.

Liverpool 17 marca 1986 roku. Pięcioletnia Kate przystępuje z nogi na nogę, chcąc w ten sposób pokonać ból obcierającego ją buta - jej ojciec zafascynowany naturalnością kadru robi zdjęcie jedno za drugim - bez słowa. Niedługo oboje z Kate będą oglądali zdjęcia, podziwiając jej osobliwy taniec.

W Pretoria 6. października 2001 Hans podchodzi do lustra, rozgarnia ręką włosy i pyta stojącej tam Yasmin o tytuł książki. Ta odpowiada. Hans tłumaczy Yasmin zjawisko transcendentnego aktu połączenia z Bogiem; cytuje Barthesa i Filipa Sollers'a.

Praga 16. grudnia 1999 roku. Ida z oczekiwaniem przygląda się obrazowi swojego mistrza. Na obrusie biesiadnego stołu zauważa wyhaftowane swoje imię. Dla niej to znak. Zapomina o czasie. Kocha swojego mistrza jeszcze mocniej, na zawsze po wsze czasy. Jej miłość zostaje odwzajemniona.

27. grudnia 2001 roku w czasie przyrządzania obiadu siostra pyta Dorothy o dzieciństwo. Krojąc białą kapustę Dorothy odpowiada "Czy co roku musisz zadawać mi takie głupie pytania?" Siedzący przy stole, dziadek Dorothy opowiada o sobocie 27. grudnia 1980 roku - dniu, kiedy zmarła jego żona.

Irkuck 3. lutego 1990 roku. W pracy jak zwykle Nadia czeka na Siemiona Siemionowicza. Spina pośladki i zaciska zęby. Ten jednak podchodzi i pomaga jej zciągnąć palto. Uśmiecha się i proponuje, by Nadia zajęła dzisiaj biurko przy oknie.

26. października 1998 roku w Releigh Anna zostaje w klasie po zastępstwie z matematyki. Pan Clayton rozwija teorie o sinusoidalnym przebiegu epok literackich. Uśmiecha się i pyta czy Anna chciałaby pożyczyć jakieś książki. Jąkając się, odpowiada, że "tak", choć myśli w tym momencie o czymś zupełnie innym. "Tak!" - kocha go - wpadła jak śliwka w kompot.

We wtorek 14. grudnia 1999 roku Bita odrywa się od francuskiej gramatyki. Przypomina sobie francuskiego chłopca, który wpadł na nią w sklepie. Bita zaczyna liczyć czas - dla niej wszystko zaczyna się właśnie w tej chwili.

23. kwietnia 2001 roku. Zofia cieszy się, że wyprowadzony przez nią "wzór" na miłość ma zastosowanie w rzeczywistości. Cieszy się szczęściem swojej przyjaciółki Olgi. Przecież wyraźnie powiedziała przez telefon, że "...kochana... i jest kochana..."

20. lipca 1994 roku w Rosario przyjaciel Antoniny robi wielkie oczy i otwiera usta. "Jesteś niesamowita" mówi. Delikatnie chwytając jej rękę i oboje trwają tak w milczeniu przez następne 14 minut. Antonina jeszcze bardziej rozumie, kim jest dla niej ten chłopak.

21. kwietnia około 10:29 w Paryżu - w czasie dwusekundowego lotu Pierre zdaje sobie sprawę z miłości, jaką darzy swoją żonę. W ciągu dwóch sekund przypomniał sobie każdy jej uśmiech, grymas zapach i drżenie ręki, kiedy wkładała mu na palec obrączkę ślubną. Leżąc na ziemi, obolały - wzywa ją, i tylko ją

11. czerwca 2002 roku na placu Tian'an Men kochanek Lou otwiera puszką angielskiej herbaty i wchodzi do środka. Przytuła siedzącą tam Lou. Dla obojga czas się zatrzymał. Będą razem mieszkać w puszcze angielskiej herbaty - do momentu śmierci, a może i dłużej

14. czerwca w Amsterdamie ból głowy wywołuje u Sylvii refleksję - Willem nie poczynił żadnego kroku, by ją sobie zjednać. Sylvia odchodzi od kawiarnianego stolika i rusza w stronę księgarni, by tam kupić "Spóźnionych kochanków" Whartona. Podaruje tę książkę Judit, pieczętując miłością delikatnym pocałunkiem.

Przystanek Czwarty

23. czerwca 1989 roku ojciec Iriny obejrzawszy jej świadectwo szkolne tłucze małą deską do krojenia, bez opamiętania. Ta, chcąc uciec, potyka się o leżące na ziemi butelki i uderza skronią o kant stołu. To był wypadek...

10. czerwca 2002 roku Gustavo czyta list od Ernestiny. Postanawia odpisać. Pisze, że mimo upojnych chwil, jakich oboje zaznali, nic do niej nie czuje prócz zwierzęcego pociągu fizycznego. Pisze otwarcie, że zakochał się w Emilii. Przykleja znaczek za 34 pesety i wysyła niebieską kopertę. Nie wie jeszcze, że będzie to ostatni list, który przeczyta Ernestina.

17. marca 1986 Liverpool. Poirytowany ojciec-fotograf chce uspokoić pięcioletnią Kate. Wymierza jej potężnego klapsa. W jednej chwili ból pochodzący od obcierającego ją buta znika. Jedyne, co teraz czuje, to bezgraniczne upały w okolicach krzyża i pośladków.

Pretoria 6. października 2001. W przejściu podziemnym tuż koło uniwersytetu Hans podbiega do Yasmin. Łapie ją za łokieć i mówi, iż chce jej wyznać miłość. Ta o szolomiona słowami obcego mężczyzny wyrwa się. Hans uderza Yasmin w prawy policzek i powala ją na zimną posadzkę.

Praga 16. grudnia 1999. Ida leży w wannie z reprodukcją „Tiumfu Śmierci” Breugla. Kocha mistrza, lecz wie, iż jej miłość nie może być odwzajemniona. Jej miłość i życie kończą się wraz z otwarciem całej fiolki Fluaxolu.

27. grudnia 2000 roku siostra Dorothy pyta dziadka o „mgiełkę klimatu” jego dzieciństwa. Ten nie pamięta nic i nie jest w stanie odpowiedzieć. Jedyne, z czego zdaje sobie sprawę to fakt swojej własnej niepamięci. Niemożąc przypomnieć sobie twarzy swojej zmarłej żony, zaczyna płakać.

Irkuck 3. lutego 1990. Jak zwykle Siemion Siemionowicz szczypie Nadię w prawy pośladek. Ta wymierza mu siarczysty policzek i mówi otwarcie, co o nim myśli. W tym momencie Nadia nie wie jeszcze, że to ostatni dzień jej pracy. Od jutra na chleb będzie zarabiała, stojąc pod cerkwią.

26. października 1998 roku. Miasto stanowe Releigh. Między wierszami w tomiku poezji Blake'a, pożyczonym od pana Clayton'a, Anna kreśli sinusoidę, a zaraz za

nią linię prostą. Tak widzi swoje życie. Na następnej stronie wypisuje ostatnie w swoim życiu słowa - list do pana Clayтона.

14. grudnia 1999. Krótkie poczucie czasu Bity zmierza ku końcowi. To właśnie w tej sekundzie francuski chłopiec wybiegając ze sklepu wpada na Bitę. Z ukradzionym batonikiem w ręce przebiega przez ulicę i ginie pod kołami samochodu. Dla Bity życie chłopca trwało jedynie parę sekund.

23. kwietnia 2001. Zofia martwi się siłcami swojej przyjaciółki Olgi. W żaden sposób nie da się tego dopasować do tezy „każdy kogoś kocha”.

20. lipca 94go roku zaraz po tym jak Antonina opowiada przyjacielowi swoją wizję, zostaje przez niego odepchnięta - „wystarczy, że wariatką jest moja matka” - mówi. To są ostatnie słowa, które Antonina słyszy z jego ust.

21. kwietnia o 10:30 Pierre leży około 3 metrów od rusztowania. Złamana szczeka nie pozwala mu wypowiedzieć ani słowa. Jego myśli formułują zdanie: „Zmarnował mi życie suko”. To ostatnia myśl Pierre'a.

11. czerwca 2002 na placu Tian'an Man kochanek Lou podnosi puszkę angielskiej herbaty, otwiera ją i wysypuje zawartość do kratki ściekowej. Dla Lou mieszkającej w środku, czas się nie zatrzymał, czas przestał istnieć.

15. czerwca 2002 roku w Amsterdamie Sylvia wręcza Judit „Spóźnionych Kochanków” Whartona, całując ją delikatnie w usta. Judit czerwieni się i mówi: „Odejdź póki nie jest za późno”

